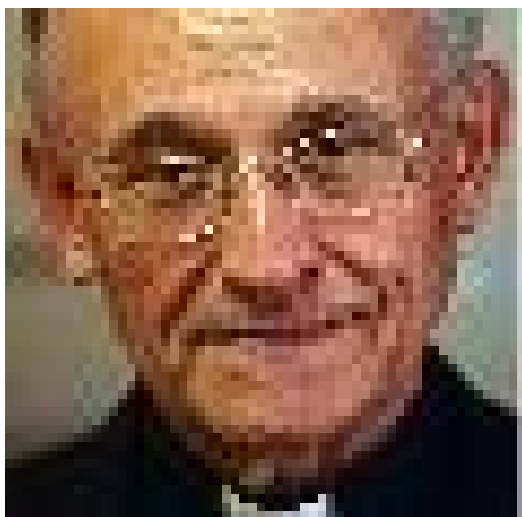

un mosaic de races pregant

un mosaic de races pregant

ÀNGEL CALDAS I BOSCH

Tal com sona. Era el diumenge de Rams, a la tarda, a l'església de la Parròquia de Sant Jaume de Salt. Dominava el negre. D'entrada, nigerians, que, segons diuen, de cada quatre negres que hi ha al món, un és nigerià. Camerunesos i cameruneses. L'anglès i el francès marcaven els anys de colonialisme europeu. Cada un portava damunt seu no només la història, sinó també la tragèdia d'uns pobles que eren buscats i tractats com si només fossin euros. Sud-americans de l'Equador i de Bolívia, amb ressonàncies africanes. Però tots i totes somrients, satisfets, col·loquials, després de la celebració del Viacrucis, llegit en cinc llengües, amb la traducció catalana d'un

text de mossèn Joan Soler, missioner gironí a Mali. La majoria, joves amb una gran naturalitat, cantant, pregant, amb una magnífica barreja que feia unitat. La parròquia promovia i acollia la trobada. Un aire de família, una joia fruit d'una convicció profunda, eren l'expressió d'una fe que, a nosaltres, els "indígenes", ens feia bé. Parlant amb alguns africans he sentit l'ordre magnífic i intocable del seu món interior. D'ú a el seu pal de paller. Els occidentals estem acostumats a perdre les amistats quan els negocis no ens van a l'hora. Tendim a culpabilitzar Déu. Per què Déu m'ha fet això? En canvi no ens en recordem quan les coses ens van de cara. El negre, no. En recordo un que em deia: fa cinc anys que no veig la meva dona, que no veig els meus fills. I no li dic a Déu perquè m'ho arregli, sinó per manifestar-li, simplement i dir-li: Vés mateix! Aquesta tarda de diumenge la meditació conjunta de la Passió de Crist provocava una comunió de persones que se sentien més germans perquè se sabien redimides per la mateixa Sang.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2012/04/07/mosaic-races-pregant/555955.html?utm_source=rss